Voorwoord

Er is wellicht een kleine aanloop nodig om de rode draad in deze dichtbundel makkelijker te volgen. Bij het doornemen ervan merk ik dat de gebeurtenissen in de actualiteit rondom mij, kortom de evolutie invloed hebben op mijn denken en voelen, zo ook op het ontstaan van poëzie in mij. De inwerking op anderen en de communicatie daarover boeit mij. Welke is daarin universele en tijdloze taal? Er zijn verwondering, schoonheid, waarheid en goedheid die een soort grondmotief vormen.

Daarbij probeer ik de gouden kern die wij als geschenk bij onze geboorte meekregen te zien en te beschermen. Het is een opgave die in deze overstelpende woelige wereld een noodzaak is willen wij onszelf en ons leefmilieu gezond maken en behouden!

Zo is er de behoefte telkens de verbinding te maken met de natuur en tijd te nemen om die te laten inwerken. Het helende proces kan dán pas op gang komen. Dan beleven wij het wonderlijke van onze schepping en kan er harmonie vloeien in ons lichaam en in onze psyche.

Inspirerende steun daartoe waren,
Levi Strauss, Roger Scruton,
Romano Guardini en psychisch-
sociaal -spirituele schrijvers.

Moge poëzie zo opnieuw tot zijn recht en
tot bloei komen en de lezer begeleiden
naar een bewuster en gelukkiger leven!

Is dit niet een basaal mensenrecht?

Gisela Van Melkebeke-Vansteenkiste
Sint-Martens-Latem, april 2022

NATUUR

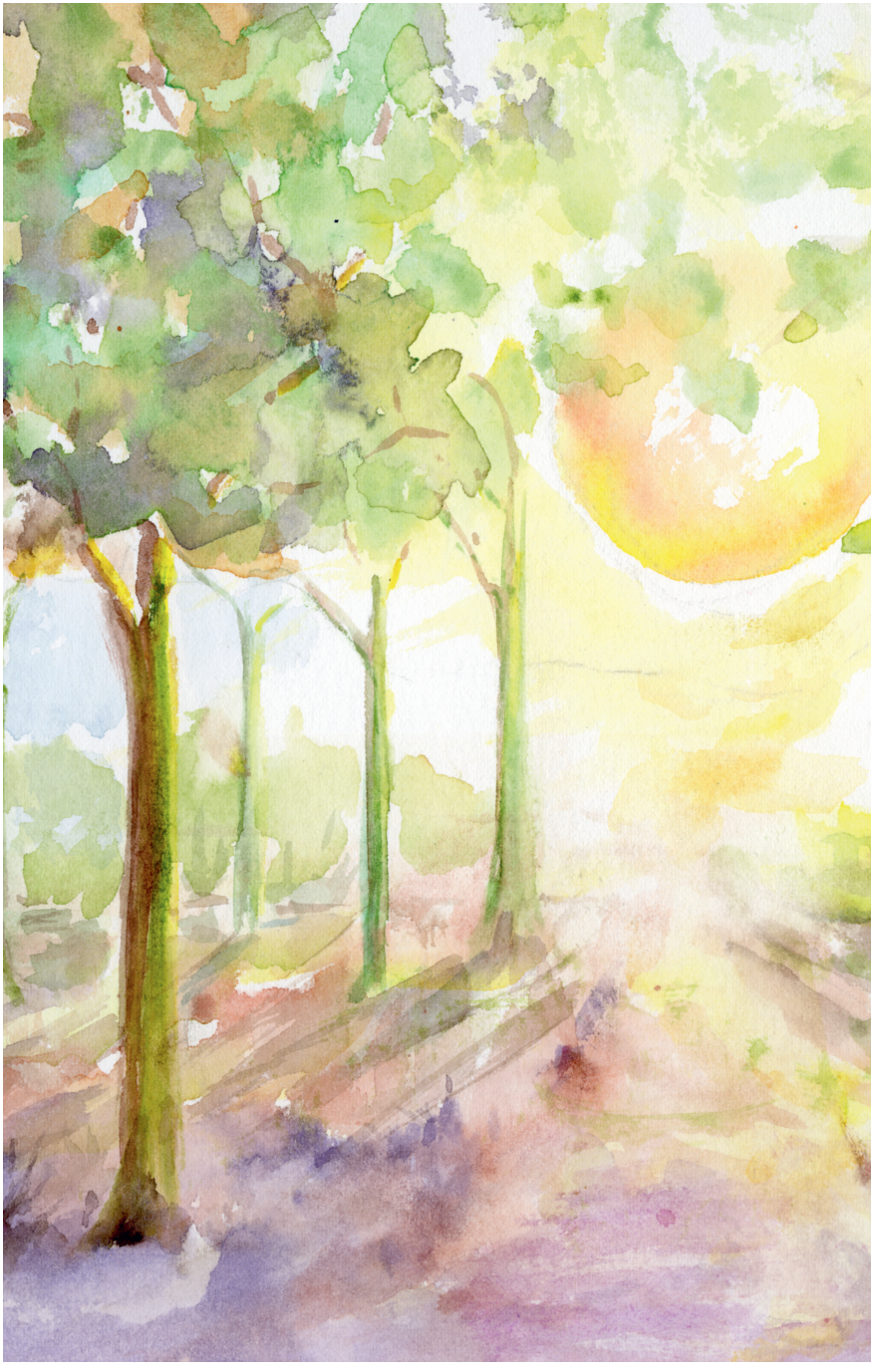

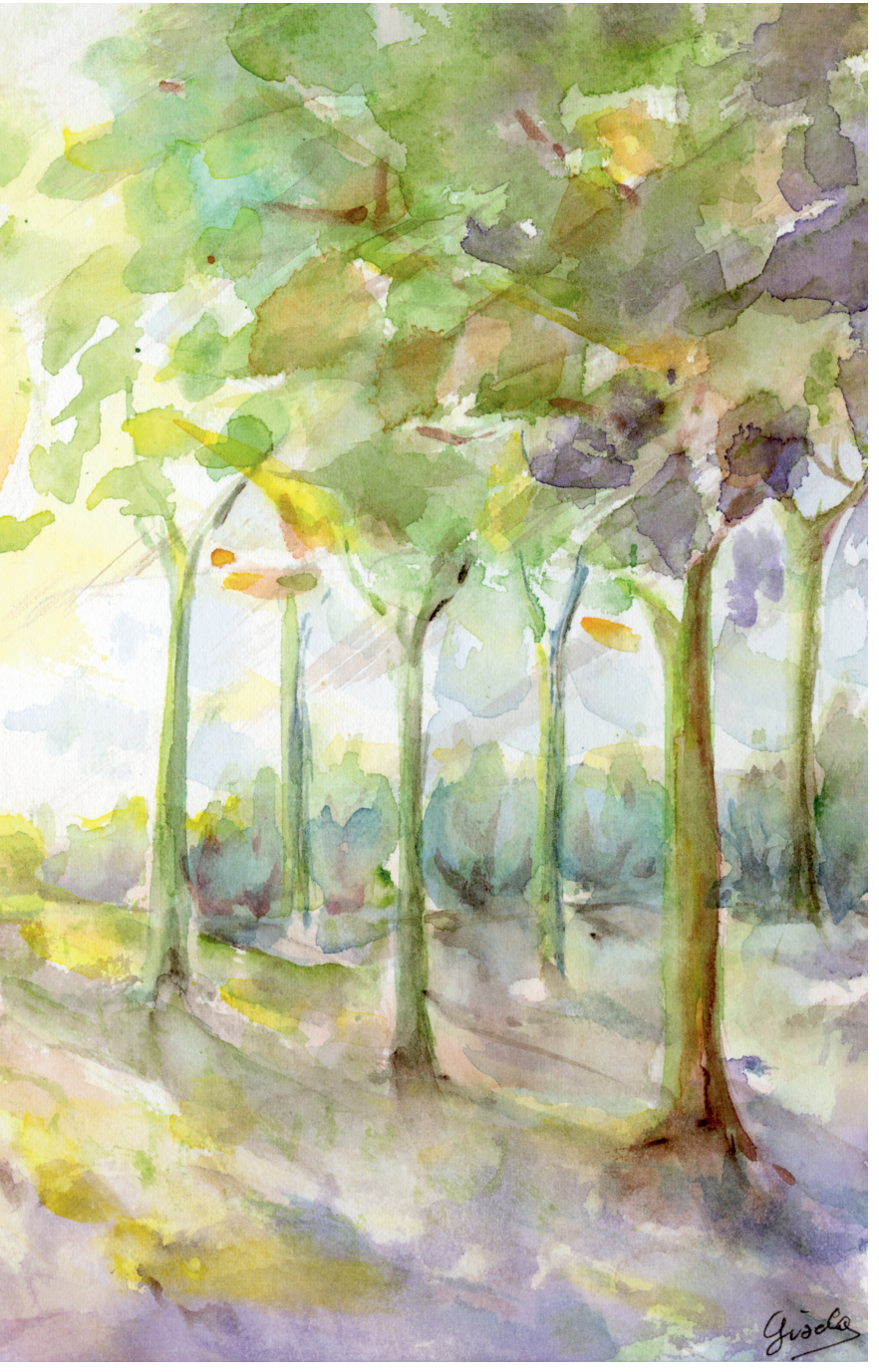

Eenvoud

Spinrag bloesem
witte lentebloei
in één nacht,
tover goochelgroei
verrast de eenvoud
staat het boompje maar
één jaar te groeien,
treft jou verwondering
goochel tover draagt
stillaan vrucht,
jouw gedachten
draaien mee
aan een wonderring!

Drie hoge bomen
op een eiland,
water beweegt,
beweegt niet
in een adem
zonder wind,

het beeld waarin
een vogel zingt
met een kasteel op het gras
groeiend in zijn schaduw,

het moment hangt
blauw in zijn glans.

Boom zijn

Takkenblaren wiegen
als bossen bewogen
een windstoot
op hun stam
buigen zij soepel

danseressen in hun as
weelderig aangekleed
of kaal uitgewaaid
leven zij bevlogen
in de ban
van hun bestaan,

boom zijn
tot in de wortels,
diep zijn aardeleven
is erin opgeborgen.

De passant

Dennen suizen sereen
in hun top hoog alleen,
onder gespreide takken
hangt hun schemer,

zij spinnen met elkaar
een open huis,
nauwelijks veert
er een geruis
tenzij een passant,

hij draaft
in zijn omloop
doof en blind
als een gladde
steen beschaafd.